

De Roovers manipuleren naar hartelust

Theater

Blue Remembered Hills van Dennis Potter door De Roovers. Plaza Futura, Eindhoven, 17 januari. Tournee t/m 22 februari; www.theateruitvlaanderen.nl.

Een hartvormig bos tussen Engeland en Wales, woud tussen twee rivieren: Forest of Dean, een plek die tot de verbeelding spreekt. Dennis Potter situeerde er zijn tv-scenario. Over de belevenissen van zeven kinderen van zeven jaar op een mooie zomerdag in 1943.

Het Antwerps theatercollectief De Roovers nam het scenario als uitgangspunt voor hun nieuwste voorstelling, die begint met een kort gedicht waaraan Potter de titel ontleende. Regels van A.E. Housman, licht-weemoedig van toon over een plek van vroeger

waarnaar je nooit meer zult terugkeren.

Maar of dat nu zo erg is, valt ook nog maar te betwijfelen. Dat is wat Potter vaker laat voelen in zijn scenario's, en dat is waar De Roovers grif in meegaan. Wie terughoudend staat tegenover volwassenen die kinderen spelen, wordt snel gerustgesteld; De Roovers leveren met *Blue Remembered Hills* een mooie, licht verontrustende voorstelling af, waarin tijd een marginale rol speelt. Belangrijker is het groepsproces, de manier waarop mensen met elkaar omgaan en waartoe ze elkaar al niet kunnen aanzetten.

De zeven Roovers pochen en manipuleren en manoeuvreren dat het een lieve lust is, daar in die heuvels. Er is al direct sprake van een pikorde, en steeds voel je de

dreiging: wie verraadt wie, wie kan er straks een pak rammel verwachten – of erger. Daarbij komt nog de dreiging van buitenaf: je hoort de oorlog in de spelletjes.

Want ze zijn ook angstig en onzeker. Met z'n allen bang wanneer er een ontsnapte krijgsgevangene door de heuvels waart, in hun een-tje bang wanneer de groep zich tegen een van hen keert – en dat kan zo maar gebeuren.

Het donkere bos van De Roovers is eenvoudig verbeeld met een paar houten panelen, bomen waarachter je je kunt verstoppen. Hier vechten Willie en Peter om een appel en schiet stotteraar Raymond met een klappertjespistool. Verderop spelen de meisjes Angela en Audrey een venijnig spel, afwisselend met een pop en met een jongetje dat tot zijn groot ver-

driet Donald Duck wordt genoemd – de 'loser' van het stel.

Donald is ook de wezenlijk tragische figuur in het geheel, moe neergezet door Robby Cleiren. Hij lijkt stukken kleiner dan de rest, eenzaam en ellendig, al heeft hij heus ook wel wat op zijn kerfstok. Maar hoe akelig het met Donald afloopt, en hoe wreed de anderen elkaar bejegenen, De Roovers hebben er geen zware, larmoyante voorstelling van gemaakt.

Ze zijn kinderen en ze zijn heus niet, en met hun treffende motiveriek zorgen de acteurs voor een lichte en geestige toon. De scène waarin een eekhoortje wordt gedood is exemplarisch: ze wilde het eigenlijk niet, ze deden het toch, en vergaten het snel. Maar ergens blijft het knagen.

Karin Veraa